

OMEJITEV, ALI TUDI OPUSTITEV ZBIRANJA V CERKVAH

Z odlokom vlade in NIJZ so poovno slovenski škofje dali svoja priporočila, ki jih lahko preberemo tudi na spletni strani župnije. Kristjane pa zanima, kaj kljub omejitvam in prepovedim lahko naredimo, da bi zlasti nedelje in praznike praznovali v skladu z namenom in krščanskim izročilom. Zgodovina nam n.pr. pove tudi, da so »kristjani nekaj stoletij doživljali nedeljo samo kot dan bogoslužja, niso je pa mogli povezati še s posebnim pomenom sobotnega počitka. Šele v 4. stoletju je civilno pravo rimskega cesarstva priznalo tedenski časovni ritem. Odtlej sodniki, prebivalstvo po mestih in združenja raznih poklicev na »dan sonca« niso delali.(107) Kristjani so bili veseli, da so s tem odpadle ovire, zaradi katerih je bilo dotlej posvečevanje Gospodovega dne občasno prav junaško dejanje. Odtlej so se mogli brez ovir posvečati skupni molitvi.(108) Bilo bi napak, če bi v zakonodaji, ki spoštuje tedenski ritem, videli zgolj neko zgodovinsko okoliščino, ki bi za Cerkev ne imela vrednosti in bi jo lahko kar opustila. **Cerkveni zbori so namreč tudi po koncu rimskega cesarstva zvesto ohranjali uredbe glede prazničnega počitka.** V deželah, kjer so kristjani maloštevilni in kjer se koledarski prazniki ne ujemajo z nedeljo, ta dan kljub vsemu ves čas ostaja Gospodov dan, dan, ko se verniki zbirajo pri evharistiji.

(Papež J. Pavel II., *Apostolsko pismo Gospodov dan (Dies Domini), na binško nedeljo, 31. maja 1998*)

Ob tem besedilu, ki spominja tudi na zgodovinske danosti, med

drugim najdemo spodbudo, da se tudi v spremenjenih razmerah zaradi epidemije in bolezni Covid 19 prizadevamo uresničiti kar nam je, nam v dobro in v danih razmerah ob vseh ovirah in negotovostih, vendarle možno. To je samo ena od ovir, ki kristjane ovira na poti zakramentalnega, krščanskega življenja. Ob teh ovirah pa v 52. točki apostolskega pisma najdemo nekaj tudi, kar nam je kot namig, čeprav takrat, ko je pismo nastajalo še ni bilo napovedanih skrbi o korona virusu, npr. isti dokument.:

⁽⁵²⁾ Čeprav je udeležba pri evharistiji srce nedelje, ne moremo zoževati dolžnosti »posvečevanja« nedelje zgolj na to udeležbo. Prav in lepo preživeti Gospodov dan pomeni vsega zaznamovati s hvaležnim in dejavnim spominom na božja odrešenjska dejanja. Vsak Kristusov učenec je dolžan vdihniti tudi drugim vidikom dneva, ki so zunaj liturgičnega okvira družinskemu življenju, medčloveškim odnosom, razvedrilo . takšen slog, da bosta mir in veselje Vstalega lahko prepojila tkivo vsakdanjega življenja. **Mirni trenutki, ki jih skupaj preživljajo starši in otroci, so lahko priložnost za medsebojno poslušanje pa tudi za skupno doživljanje stvari, ki koristijo vzgoji ali večji duhovni zbranosti.** Prav bi bilo, da bi . kolikor je mogoče . tudi v življenju laikov načrtovali **posebne molitvene pobude**, še posebej slovesno opravilo večernic, pa tudi **morebitne trenutke kateheze**. Te pobude bi lahko uvrstili v sobotni večer ali na nedeljo popoldne. Srca kristjanov bi pripravljale na dar, ki je lasten evharistiji, oziroma bi ga dopolnjevale. **Ta dokaj tradicionalna oblika »posvečevanja nedelje« jemorda v številnih okoljih postala teže uresničljiva ...**

V letu svojega okrevanja, je za veliki četrtek isti pp. J.Pavel II. zaupal duhovnikom, v času, ko je bil tudi sam deležen telesnega trpljenja:

V posebno veselje mi je, da se lahko v letu evharistije srečam z vami na vsakoletnem duhovnem

srečanju na veliki četrtek, na dan postavitve evharistije in dan našega duhovništva, ko je **Kristus svojim »izkazal ljubezen do konca«** (prim.Jn 13,1).

Moje misli so namenjene vam, dragi duhovniki, medtem ko sem sam, bolnik med bolniki v bolnišnici, začasno na zdravljenju in rehabilitaciji in v evharistiji povezujem svoje trpljenje s Kristusovim trpljenjem. V tem duhu želim z vami premišljevat o nekaterih vidikih naše duhovniške duhovnosti. (*Janez Pavel II., Pismo duhovnikom na veliki četrtek 2005*)

Podoben zgled najdemo v našem laičnem misijonarju dr. Janezu Janežu, ki si je po vojni (po namigu dobrega prijatelja, da je na spisku »sovražnikov ljudstva«) rešil svoje življenje in v kritičnem trenutku in negotovosti ali bo pobeg uspel, sklenil v celoti posvetiti ga za druge.

Njegovo delo je pravi čudež in delo Božje previdnosti, takrat ko se je zdelo, da ni izhoda ...

► **MISIJONSKA NEDELJA** odmeva letos na svojski način. Tudi spomin na dr. Janeza Janeža, laika v misijonih, zdravnika in kirurga, nas ob njegovem življenjskem gestu »Prišel sem dajati, ne jemati!« opogumlja, da se ne ujamemo v zanko **uživaželjnosti in sebičnosti**, ki ne prinašata tistega kar obljubljata. Dopolnimo spomin z misijonsko poslanico pp.Frančiška.

► **VEROUK** – naj p r e i d e poleg »uka«- učenja tudi v **prakso molitve, pomoči bližnjim tudi pri domačih opravilih.**

Spričo zaostrenih ukrepov pred boleznijo Covid 19 se bomo ravnali po navodilih NIJZ (glej tudi spletno stran župnije : zupnija-solkan.si) in naših škofov.

29.ned.med letom -18.10. misijonska	10.00 Pred mašo 19.00	Skupna župnijska maša za žive in + ob 18.30 - tiha adoracija p.o.n.
P. 19.10.	19.00	+ Komel Anton in Jožefa
T. 20.10.	19.00	v zadoščanje za grehe
S. 21.10.-	19.00	za zdravje v zahvalo
Č. 22.10.-	19.00	+ druž. Pavšič –Zavadlav Češčenje po maši –molitev pred Najsvetejšim
P. 23.10.-	19.00	++ Birska
S. 24.10. –	19.00	+Joško in Črtomir Nanut
30.ned.med letom - 25.10 žeganjska	10.00 Pred mašo 18.30	Skupna župnijska maša – ob 18.00 - tiha adoracija + Janežič Milvija

► **Skupina 8. in 9. razreda** veroučencev že ima nalogo, ki jo je doslej uresničil manjši del (4%) kandidatov.Ostali bodo še nagovorjeni. **V tem času bomo kristjani župnije Solkan sledili pobudam in konkretnim nalogam na spletni strani župnije. Občestvo (p)ostajamo tudi v osebni in skupni molitvi, ter tudi tako spremljamo stisko bolnih in zdravih, zlasti medicinskega osebja.**

► Molitev rožnega venca ob nedeljah vodijo veroučenci, birmanski kandidati. Ker bo v cerkvi velika ovira omejitev

števila udeležencev, **jo dobesečno udomačimo!** Edina zares merodajna evidenca kaj bomo naredili je naša vest, ki se ne pozna laži, če jo želimo poslušati.

Moliti se učimo tako da molimo, tudi v sodelovanju z drugimi.

► Veroučence **do vključno 5. razreda** vabimo - skladno z odločitvijo staršev - k verouku kot običajno.

► **Skupini 6. in 7. razreda** se v veroučni knjigi **seznanita z vsebino (5 enote: »Na poti v svobodo«** in za drugo skupino 7.razreda 4. enote z naslovom »Različne poti do Boga«

► Urnik večernih maš bo spremenjen zadnji teden v oktobru, ko pridemo na sončni čas!

---(Na binkoštno nedeljo, 31. maja 1998, je pape. Janez Pavel II. podpisal **apostolsko pismo Gospodov dan** (*Dies Domini*), *Apostolska spodbuda, ki govori o pomenu in praznovanju nedelje.*) V njem med drugim najdemo spodbudo, da se tudi v spremenjenih razmerah zaradi epidemije Covid 19 prizadevamo **uresničiti kar nam je nam v dobro.**

Dan počitka

Kristjani so nekaj stoletij doživljali nedeljo samo kot dan bogoslužja, niso je pa mogli povezati še s posebnim pomenom sobotnega počitka. Šele v 4. stoletju je civilno pravo rimskega cesarstva priznalo tedenski časovni ritem. Odtlej sodniki, prebivalstvo po mestih in združenja raznih poklicev na »dan sonca« niso delali. Kristjani so bili veseli, da so s tem odpadle ovire, zaradi katerih je bilo dotlej posvečevanje Gospodovega dne občasno prav junaško dejanje. Odtlej so se mogli brez ovir posvečati skupni molitvi. Bilo bi napak, če bi v zakonodaji, ki spoštuje tedenski ritem, videli zgolj neko zgodovinsko okoliščino, ki bi za Cerkev ne imela vrednosti in bi jo lahko kar opustila. Cerkveni zbori so namreč tudi po koncu rimskega cesarstva zvesto ohranjali uredbe glede prazničnega počitka. V deželah, kjer so kristjani maloštevilni in kjer se koledarski prazniki ne ujemajo z nedeljo, ta dan kljub vsemu ves čas ostaja Gospodov dan, dan, ko se verniki zbirajo pri evharistiji. To se dogaja za ceno ne-majhnih žrtev. Kristjani doživljajo kot nekaj nenormalnega, če nedelja, dan praznovanja in veselja, ne more biti obenem tudi dan počitka. Če nimajo na voljo dovolj prostega časa, le stežka »posvečujejo« nedeljo. Zveza med Gospodovim dnevom in dnevom počitka ima v civilni družbi pomen in smisel, ki presega okvir zgolj krščanskega gledanja. Menjava dela in počitka, ki je vpisana v človeško naravo, je izraz božje volje, kakor beremo v odlomku o stvarjenju v Prvi Mojzesovi knjigi (prim. 2,2-3; 2 Mz 20,8-11). Počitek je nekaj »svetega«, saj omogoča človeku, da se odtegne toku zemeljskih dolžnosti, ki je včasih kar preveč obremenjuje, in se znova zaveš, da je vse, kar obstaja, božje delo. Bog daje človeku čudovito moč nad stvarstvom, zato pa je človek v nevarnosti, da pozablja, da je Bog Stvarnik in da je vse odvisno od njega. Toliko nujnejše je to priznanje v našem času, ko sta znanost in tehnika neverjetno pomnožili moč, ki jo človek uveljavlja s svojim delom. Če nečesa ne smemo izgubiti izpred oči, namreč, da pomeni tudi v našem času delo za mnoge ljudi trdo suženjstvo, bodisi zaradi bednih delovnih razmer in časovne razporeditve, to velja zlasti za revnejše pokrajine sveta., bodisi zaradi vse preveč številnih primerov krivičnosti in izkoriščanja človeka po človeku; slednje še vedno velja celo za gospodarsko razvitejšo družbe. Ko je Cerkev v stoletjih izdajala zakone glede nedeljskega počitka,109 je imela pred očmi predvsem delo sužnje in delavcev. Razlog ni bil morda v tem, da bi imela to delo za manj častno v odnosu do duhovnih zahtev nedelje, ampak v tem, ker je prav to delo potrebno tako urediti, da se olajša njegova teža in se vsem omogoči posvečevanje Gospodovega dne.